

STEPHEN MANGAN

KAÇIŞ ODALARI

2.
BASKI

ÇEVİRİ:
ESMA FETHİYE
GÜÇLÜ

ilk genç
T
TIMOŞ

Aşağıya bakma, dedi Jack kendi kendine, aşağıya bakma, yeter.

Jack'in adını çoktan unuttuğu adam, kilidini açıp araladığı kapıyı yerine sabitledi. Artık Jack'le aşağıdaki boşluk arasında hiçbir şey kalmamıştı. Adının Tilly olduğunu hatırladığı kadın Jack'i cesaretlendirmek için gülümsedi.

Bunu neden kabul etmişti ki? Şu anda bile bundan pek emin değildi.

Ellerini demir korkuluğa yerleştirdi ve parmak uçları iyice kenara gelene kadar öne doğru ilerledi. Aşağı baktığı an bunu yaptığına pişman oldu.

Aşağıda, durduğu yerden çok uzakta panayır; atlı karınca, küçük bir hız treni ve balerin vardı.

Kafes, rüzgârın etkisiyle hafifçe sallandı. Yukarısı sessizdi. Aşağıdan tuhaf sesler yükseliyor; gondoldaki insanların çığlıkları, birbirine karışan müzikler ve uzaklardan gelen bir siren sesi duyuluyordu. Bu gürültülerin üzerinde, kafesi vince bağlayan kablolardan gıcırtilar ve tıkırtılar geliyordu.

Uzun, esnek halat aşağı doğru sarkmıştı.

Jack gözleriyle babasını aradı. Onu bulmak çok zor olmadı. Panayıra gelen insanların arasında, olduğu yerde hiç hareket etmeden duran,

dikkatle telefonuna eğilip Jack'in –birkaç dakika önce çektiği– fotoğraflarını inceleyen ve bunu yaparken çevresine verdiği rahatsızlığın farkında olmayan tek kişi babasıydı.

Burada olduğumdan haberi olsa kalp krizi geçirir, diye düşündü Jack.

Arkasına baktı. Adam ve Tilly hafifçe başlarını salladı. Jack derin bir nefes aldı. Daha önce ona söyledikleri gibi kollarını önünde dümdüz kaldırıp ileriye doğru eğildi.

Boğazı kurumuştı. Bütün vücudundan ter boşandığını hissedebiliyordu.

Hâlâ vazgeçebilirim, diye düşündü. Henüz geri dönüşü olmayan noktaya gelmemişti. Geri dönebilirdi. Yeniden korkuluklara tutunup Tilly'ye “Fikrimi değiştirdim. Böyle anlamsızca yüksek bir yerde, anlamsızca büyük bir vinçte asılı duran bir kafesten baş aşağı atlayıp havaya uçmaktan ve yere çakılmaktan vazgeçtim. Üzgünüm, bunu kabul ettiğimde aklım neredeydi, hiç bilmiyorum,” diyecek zamanı vardı.

Bunu hâlâ yapabilirdi. Ama yapmadı.

Öne doğru eğildi. Kafası karmakarışıkta ama vücudu ağır ağır hareket ediyordu. Eğilince ilk başta her şeyin çok yavaş olduğunu fark etti. Sadece öne doğru eğiliyordu işte. Oysa işin içine yer çekimi girdiğinde yavaş hareketi ani bir dalışa dönüşecekti.

Vazgeçebileceğim noktayı geride bıraktım gali-ba, diye düşündü.

Evet, artık o noktayı geride bıraktım. Şimdi düşeceğim.

Jack, hiçbir şey düşünmeden dizlerini bük-tü, kollarını kanat gibi açıp atlayarak kendini boşluğa bıraktı.

Uzaktan bakıldığında güzel, görkemli bir gö-rüntüsü vardı ama o sırada hiç kimse onu izle-miyordu. Serbestçe baş aşağı düşerken kollarını başının üzerinde dümdüz uzatıp suya atlamak üzere olan Olimpik bir yüzücü gibi vücudunu dimdik tuttu.

Düşüyor, aşağı inerken inanılmaz bir hıza ulaşıyor; yüksek sesli, serin rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Gitgide daha da hızlanıyordu.

İşte ip tam burada gerilecek, diye düşündü. *Burada ip beni durduracak ve tekrar yukarı yükseleceğim. Daha heyecanlı olsun diye bunu son ana bırakıyorlar.*

İşte şimdi...

Yere hızla yaklaşıyordu ve doğru zamanda duramayacakmış gibi hissediyordu. Bunun neresi heyecan verici? İnsanlar bunu neden yapıyor? Yere çarpacağını sanıyorsun ve son anda birden *Hop!* kurtuluyorsun. İp gerilecek, Jack kısa bir süre durup birden geriye savrulacak, tekrar gökyüzüne fırlayacak ve her şey sona erecekti.

Bu, her an olabilirdi.

Şimdi?

Hayır, olamaz...

Bir ok gibi dümdüzdü, kollarını ve parmaklarını germiştii, vücudu dimdikti, ağzı açıktı. Jack büyük bir hızla sert zemine çakıldı.

Cup diye küçük, boğuk bir sesle yere gömüldü.

İçi jöle dolu bir fıçıya düşmüş bir bowling topu gibiydi.

Zemin Jack'in etrafını sararak onu içine çekti.

Çarpışmadan kalan bir iz, toprağın bozulduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu.

Olanların tek kanıtı, yerden çıkan ve gökyüzündeki kafese uzanan gergin, esnek halatın titreyişiydi.

Jack bu akşamın böyle biteceğini hiç düşünmemişti.

O gün, Jack ve babası, Jack'in doğum günlerinde her zaman yaptıkları gibi panayıra gelmişti. Aslında Jack bu yıl pek hevesli değildi ama babası çok ısrar etmişti. O akşam babası Jack'in bir sürü fotoğrafını çekmişti. Hem de normalde çekilebileceğinden çok daha fazlasını. Babası fotoğraf çekmek konusunda pek başarılı değildi. Telefonu kaldırıp rastgele fotoğraf çeker, çektiği fotoğraflardan birinin iyi çıkmasını umardı. Babasının hız treninin önünde çektiği fotoğraflar bardağı taşıran son damla olmuştu.

“Artık bitti mi, baba?”

“Son bir tane daha. Hadi gülümse, Jack! Öyle değil, bu çok sahte gözüküyor. Doğal bir şekilde

gülümse. Hayır, bu sefer de ürkütücü gözüküyorsun.”

Jack gülümsemesinin sahici gözükmediğini çünkü sahiden gülümsemediğini açıklamak istedi ama hiçbir şey söylemedi. Zaten çoğunlukla sessiz kalırdı. Böylesi ona daha kolay geliyordu.

Bu fotoğraf çekiminin utanç verici olmasının tek nedeni panayırda, etraflarını saran insanların ortasında olmaları değildi. Babasının arkasında, Jack'in okulundan altı çocuk, hamburger satan bir minibüsün önünde sıraya girmişti. Jack onu görmemelerini umuyordu. Eskiden bu çocuklarla takılır, onları çok güldürürdü ama son zamanlarda çocuklar ondan uzak durmaya başlamıştı. Jack'i okuldan sonra parka çağırıyorlar ya da oyun oynamak için evlerine davet etmiyorlardı.

Bunun için onları suçlayamazdı. Son zamanlarda pek eğlenceli biri değildi.

Neyse ki o sırada çocuklar başka bir şeyle uğraşiyor, küçük Niblet'in başındaki şapkayı almaya çalışıyorlardı. Niblet bu oyundan hiç hoşlanmamıştı. Çocuklar genellikle Niblet'la uğraşırlardı.

Hamburger minibüsünden gelen kızarmış soğan ve sirke kokusu Jack'in midesini bulandırdı. Belli etmeden çocuklara baktı. Niblet sonunda kontrolünü kaybedip Beano'nun koluna vurdu. Beano da kolunu Niblet'in boynuna doladı. Beano'ya *Barbunya* adını takmışlardı çünkü fırında pişmiş barbunyayı burnuna çekiyordu ve bunu sık sık yapıyordu.

Jack'in babası hız trenine, yani parktaki en korkutucu oyuncağa binmek istemişti.

"Asla olmaz," demişti Jack ama babası bu cevabı kabul etmemiş, Jack'in fikrini değiştirmeye çalışmıştı.

"Hadi ama Jack, gerçekten de denemek istemiyor musun?"

"Ben böyle iyiyim baba, sağ ol."

"Hadi Jack, Jack. İnsanlara trenden korktuğunu söylememi istemezsin herhalde, değil mi?"

"İstemem tabii ki."

"Binince hoşuna gidecek bence!"

"Yok, istemem."

"Jack, artık beni kızdırıyorsun ama, hadi binelim şu trene!"

"Başka bir şeye binelim..."

"Hadi ama, J, lütfen."

"Baba, gerçekten istemiyorum."

Babası suratını astı. **"Trene binmeyeceksen eve gidelim o zaman."**

"Bana uyar."

"Ama bu çok saçma, bu akşam senin için bir sürü para harcadım. Çocuk gibi davranıyorsun."